

מ"ת 50189/08/18 - מדינת ישראל נגד מוחמד רג'בי, כרם עמראן, מוחמד עמראן, מחמוד רג'בי

בית המשפט המחוזי בירושלים

מ"ת 50189-08-18 מדינת ישראל נ' עמראן(עציר) ואח'
מ"ת 23348-08-18 מדינת ישראל(עציר) נ' רג'בי(עציר)

בפני כבוד השופטת חגית מאק-קלמנוביץ
המבקשת מדינת ישראל ע"י ב"כ עו"ד נורית לנגנטל מפרקליטות מחוז
ירושלים (פלילי)

נגד
המשיבים
1. מוחמד רג'בי (עציר)
2. כרם עמראן (עציר)
3. מוחמד עמראן (עציר)
4. מחמוד רג'בי (עציר) ע"י ב"כ עו"ד סנא ח'יר

החלטה

1. בפני בקשה לעצור את המשיבים עד תום ההליכים המשפטיים נגדם. בשלב הראשון הוגשו כתב אישום ובקשת מעצר נגד משיב 1, ולאחר מעצרו של יתר המשיבים הוגשו כתב אישום ובקשת מעצר גם נגדם. מאחר שמדובר בפרשה אחד אחד הדיון בעניינם.

2. על פי עובדות כתב האישום המיוחס למשיבים, המשיבים ואסמעי'ל רג'בי (המכונה בכתב האישום א'), המתלונן בתיק (להלן: **המתלונן**), הם קרובי משפחה, ובמשפחתו של המתלונן קיים סכסוך ממושך שפרטיו אינם ידועים במדויק. ביום 12.7.18, במהלך אירוע משפחתי שבו השתתפו המתלונן ובני משפחתו, פרץ ויכוח בין המתלונן לבין משיב 1 ובעקבותיו הכה המתלונן את משיב 1 באגרוף בפניו לאחר שמשיב 1 התגרה בו.

עובר ליום 14.7.18 שעה 19:30 קשרו המשיבים קשר לפגוע במתלונן. במועד האמור עמד המתלונן יחד עם אחרים ברחוב בכפר עקב ועסק בהכנות לחתונה משפחתית שהיתה אמורה להתקיים באותו ערב. אז הגיעו למקום רכב מסוג טויוטה לבנה בה נסעו משיב 4 ואדם נוסף שזהותו אינה ידועה (להלן: **האחר**), כשהם נושאים ברכב אקדח וכלי נשק נוסף, ורכב מסוג מזדה בו נסעו משיבים 2 ו-3 כשהם נושאים אקדח. שני כלי הרכב עצרו בסמוך למתלונן.

משיב 2 ירד מהמאזדה כשהוא נושא אקדח וירה מספר כדורים לעבר פלג גופו התחתון של המתלונן, אשר כתוצאה מכך התמוטט ונפל. בליבו של משיב 1 ירד גמלה החלטה להמית את המתלונן והוא הצטייד לשם כך באקדח. לשם מימוש החלטתו להמית את המתלונן ירד מהטויוטה כשהוא נושא אקדח וירה אל עבר פלג גופו העליון של המתלונן מספר כדורים ופגע בגופו. הנוכחים במקום ניסו למשוך את המתלונן כדי להגן עליו וצעקו למשיב 1 שיניח למתלונן, אך הוא המשיך וירה. בד בבד ירה האחר באוויר ואל עבר הנוכחים במקום כדי למנוע מהם לסייע למתלונן. לאחר מכן נכנסו

המשיבים לכלי הרכב ונמלטו מהמקום. כתוצאה מהמעשים נגרמו למתלונן פצעי ירי בצוואר, בחזה וברגליים, בין היתר נגרמו לו שני פצעי ירי בצוואר, קליע נתקע בצווארו, נגרם פצע ירי בבית החזה הימני וקליע נתקע בחזהו, ברגלו נגרמו שני פצעי ירי בקדמת השוק ובחלק האחורי של הירך, נגרמו מספר שברים מרוסקים בשתי רגליו וקליע נתקע בירכו. המתלונן נזקק לטיפול כולל ניתוחים וחיבור באמצעות ברגים, ובמועד הגשת כתב האישום היה מרותק לכיסא גלגלים.

כתב האישום שהוגש נגד משיב 1 מייחס לו עבירות של קשירת קשר לביצוע פשע לפי סעיף 499(א) לחוק העונשין התשל"ז-1977 (להלן: **חוק העונשין; החוק**), ניסיון לרצח לפי סעיף 305(1) לחוק ונשיאת נשק לפי סעיף 144(ב) לחוק. למשיבים 2-4 מיוחסות עבירות של גרימת חבלה חמורה בכוונה מחמירה לפי סעיף 499(א) לחוק ונשיאת נשק לפי סעיף 144(ב) רישא לחוק העונשין.

3. מאחר שלא היתה הסכמה לקיומן של ראיות לכאורה, התקיים דיון גם בסוגיית הראיות. ב"כ המבקשת הפנתה להודעותיהם של מספר גדול של עדי ראיה אשר נכחו באירוע ומסרו במשטרה הודעות בנוגע לחלקם של המשיבים. היא ציינה כי משיב 2 אכן בסמוך למקום האירוע בזמן הרלוונטי, והתייחסה גם לטענת אליבי שהעלה משיב 4, אשר הועלתה לאחר שהיתה למשיב אפשרות לתאם גרסאות.

ב"כ המשיבים טענה כי הודעותיהם של עדי הראיה הן גרסאות מאוחרות שנמסרו לאחר שהיתה לעדים אפשרות לתאם ביניהם את תוכן עדויותיהם. היא הפנתה להודעות השונות שמסרו העדים וביקשה ללמוד מהן כי לאחר מסירת גירסה מתוכננת מראש הכוללת את התכנים שתואמו, העדים לא ידעו למסור פרטים נוספים ואף העידו בחלק מהמקרים כי לא ראו את האירוע בעצמם וכי גירסתם מבוססת על עדויות שמיעה. להמחשה טענה כי מעורב נוסף - הישאם - נעצר תחילה על סמך אותן ראיות, אך שוחרר לאחר שהוכיח כי בזמן האירוע היה מאושפז בבית חולים. מכאן ביקשה ב"כ המשיבים להסיק כי מסכת הראיות בתיק אינה אמינה גם בנוגע ליתר המשיבים, אשר איתרע מזלם ואין להם אליבי מוצק וחד משמעי.

ב"כ המבקשת טענה בתגובה כי טיעוני הסניגורית מתייחסים למשקלן של הראיות, ואין להם מקום בשלב המעצר.

4. לאחר שעיינתי בחומר החקירה אני סבורה שקיימות ראיות לכאורה נגד המשיבים.

חומר החקירה כולל הודעות שנמסרו על ידי עדי ראיה לאירוע, אשר מפלילים את המשיבים השונים במעורבות באירוע, כל אחד כפי חלקו. למעשה, גם ב"כ המשיבים אינה חולקת על קיומן של ראיות אלו, אלא שלטענתה קיימת חולשה ומתעורר ספק בנוגע למהימנותן של עדויות אלו. כידוע, בהליך של בחינת ראיות לכאורה לצורך מעצר אין בית המשפט שוקל שיקולי מהימנות עדים ומשקל של ראיות, ומקומם של אלה בתיק העיקרי, אלא אם "מדובר בסתירות מהותיות הגלויות על פני הדברים המחלישות משמעותית את חומר הראיות לכאורה" (בש"פ 8311/13, **ישראל אברמוב נ' מדינת ישראל** (19.12.2013); וראו גם: בש"פ 5599/18, **יאיר קוצר נ' מדינת ישראל** (30.7.18); בש"פ 4214/18, **פלוני נ' מדינת ישראל** (28.6.18); בש"פ 4458/18, **ויקטור משייב נ' מדינת ישראל** (24.6.18)).

אני סבורה שבמקרה זה הראיות בתיק נראות על פניהן מהימנות והמצב אינו דומה כלל לחריגים שהוזכרו בפסיקה, כפי שאפרט להלן.

בטרם אתייחס לעדויות עצמן, אציין כי כל המעורבים הם בני משפחה בדרגת קרבה גבוהה, ועל כן מוכרים זה לזה היטב. כך שכאשר נכתבו בהודעות שמות או כינויים של המעורבים, אין חשש לטעות בזיהוי.

5. העד שנכח במהלך כל האירוע והיטיב לתאר אותו הוא **המתלונן** עצמו.

הודעתו הראשונה של המתלונן נגבתה ממנו למחרת האירוע, ביום 15.7.18 בבית החולים הדסה עין כרם. המתלונן התייחס לרקע לסכסוך עם המשיבים, ובאשר לאירוע תיאר הגעה של שני כלי רכב, כאשר בטיוטה הלבנה היו מחמד בן אחיו ומחמוד ויתכן שגם הישם, ומחמד ירה עליו ממרחק קצר מאד. במאזדה בצבע זהב היו מחמד אל סוס וכארם אל סוס ומחמד ירה בו בחזה ובצוואר. הוא הוסיף כי לאחר שנפל על הרצפה הגיעו אליו והמשיכו לירות ממרחק אפס. לגבי נוכחותו של הישם מסר העד כי "יכול להיות" שגם הוא היה במקום (עמ' 1 שורה 18). בעמ' 1 שורה 21 נשאל המתלונן האם מישו ראה את האירוע, והשיב שהוא לא היה בהכרח אבל הרבה ראו. אולם בהמשך, בסוף עמ' 1 להודעה ובראש עמ' 2 נשאל שנית האם המקום היה מואר והאם ראה אותם בבירור והשיב שראה במאה אחוז. המתלונן נשאל והשיב שהיורים השתמשו באקדחים, והוסיף כי הם הסתכלו לו בעיניים וירו עליו וכי פגושי הרכבים שלהם היו על ידו במרחק אפס.

בהודעה נוספת מאותו יום, 15.7.18, חזר המתלונן על עיקרי התיאור ואף שרטט את זירת האירוע ומקומם של שני כלי הרכב. תיאור נוסף ומפורט מופיע גם בהודעה מיום 31.7.18. העד נשאל על נוכחותו של אדם נוסף, הישם והסביר כי לא ראה את הישם בעיניו ורק שיער שנכח במקום כיון שראה את שני אחיו. המתלונן הבחין, איפוא, בבירור עוד מההודעה הראשונה שמסר וגם מאוחר יותר, בין המשיבים שאותם ראה בוודאות, לבין הישם שלגביו העלה השערה שנכח במקום, בשל הימצאותם של אחיו עם אדם נוסף שפניו לא היו גלויים.

בהודעה מיום 31.7.18, עמ' 2 שורה 27, נשאל העד על כך שמסר מוקדם יותר שלמשיב 3 היה נשק, והשיב "לא, אני טעיתי אני לא ראיתי עליו שום דבר אבל כנראה שהתבלבלתי כי בכיסא האחורי היה נשק...". מהקשר הדברים עולה כי ההודאה בטעות אינה מצביעה על שינוי גירסה אלא על מגמה של חידוד ודיוק בעובדות.

6. בחומר החקירה הודעות שמסרו מספר עדי ראיה נוספים שראו את האירוע עצמו, מכירים את המעורבים ומסרו תיאור דומה:

העד מוראד רג'בי אף הוא מסר הודעה ביום 15.7.18 בבית החולים, ובה תיאר כי ראה את משיב 2 יורה בקרבן ברגליו עד שנפל, ולאחר מכן משיב 2 ירה בו לכיוון הבטן והחזה. העד הזכיר גם את נוכחותו של משיב 3 במקום. העד הוסיף פרטים מסויימים לגבי האירוע, וחלק מהניואנסים בתיאורו שונים מאלה שמסר המתלונן ומסרו עדים אחרים. כך, לדוגמא, סיפר שהוא החל לקרוא "ירו באיסמעיל" לאחר הירי ברגלי המתלונן, הוא תיאר את צבע המאזדה כזהב/כסוף ולא דוקא זהב, וכן מסר תיאור של מראה היורים (זקן, מבנה גוף). פרטים אלה תומכים בכך שמדובר בעד שנכח במקום האירוע ומוסר תיאור חי.

זאת ועוד, העד נשאל והשיב כי הוא מעריך שיש במקום מצלמות (שורה 24). ואם סבר כך, אין זה סביר שימסור למשטרה פרטים אשר יתבררו בדיעבד כבלתי נכונים.

העד **איאד ג'ועבה** מסר בהודעה מיום 16.7.18 תיאור של האירוע בו נכח, וחזר על עיקרי הדברים. הוא תיאר כי משיב 2 ירה לכיוון רגלי המתלון מטווח אפס, תיאר את שני כלי הרכב וציין כי חלונות הקורולה היו שחורים. העד הוסיף אף הוא כהשערה את האפשרות שבמקום נכח גם האח הישאר, והסביר את השערתו בכך ש"כל הרכב היה מלא באחים שלו" ו"הוא לא יתן למישהו אחר לנהוג עליו" (שורה 24), אך למרות זאת לא טען לוודאות בנוגע להימצאותו של הישאר. בשונה מיתר העדים, העד תיאר כי משיבים 1 ו-2 ירו שניהם, תחילה לעבר רגליו של המתלון, כדי לגרום לו ליפול כיון שפחדו ממנו, ולאחר מכן ירו לפלג גופו העליון.

איאד תיאר ירי נוסף, מרתיע, לכיוון הסביבה ותיאר את הדבר תוך ריבוי פרטים שלא נזכרו בהודעות אחרות: לדבריו מישהו מהטיוטה פתח חצי מהחלון והחל לירות לכיוון הכביש של החפלה, כדי שאף אחד לא יתקרב וינסה לעזור. הוא אף ציין שמות של אנשים מסויימים שלעברם בוצע ירי כדי למנוע מהם לעזור. העד תיאר גם את התנהלותו שלו באירוע, את העובדה שניסה לדבר אל ליבם של היורים והם החלו לירות לעברו. הוא הגדיר את התנהלותם של היורים כמי שהתכוונו לרצוח ולא הסתפקו בתוצאה חמורה פחות (עמ' 2 להודעה). בהמשך הודעתו המשיך העד ותיאר את האירוע באופן מפורט וברור ביותר, בין היתר את העובדה שמשיב 2 חזר לרכב כדי להביא תחמושת נוספת, את סוגי הנשק שהיו באירוע (אקדחים למשיבים 1 ו-2, נשק ארוך למי שישב ברכב מאחור). הוא הוסיף כי "מודי אח של כרם", דהיינו משיב 3, נשא נשק וכיוון אותו לצד השני למנוע הגעת אחרים (שורה 53), ואף ירה לעברו ולעבר אחרים (שורה 72). איאד תיאר גם את חלקו שלו באירוע, כאשר משך הצידה את המתלון וגרם לכך שהכדורים שנועדו לפגוע בו פגעו ברכב המאזדה. הוא הוסיף שמשיב 1 ראה את המתלון מדמם וחשב שפגע בראשו, ולכן החל לברוח (שורה 61). העד הבהיר במפורש כי ראה את משיבים 1 ו-2 יורים לכיוון ראשו של המתלון מטווח אפס, ואת משיב 3 יורה לכיוונו ולכיוון אביו ואחר, והדגיש כי את כל שתיאר ראה בעצמו ולא משמועה (עמ' 3 להודעה).

כעולה מן התיאור, מדובר בהודעה מפורטת מאד, של מי שהיה מעורב באירוע מסעיר שבו נפגע קרוב משפחתו וגם הוא היה נתון בסכנה. ריבוי הפרטים והתיאורים הקונקרטיים, הפלסטיים תומכים בכך שהעד אכן נכח במקום והיה מעורב באירוע, והפרטים שתיאר תואמים בעיקרם את המסגרת הידועה מעדויות אחרות. העובדה שעד זה תיאר את שני המשיבים יורים הן בשלב הראשון של הירי לרגליים והן בשלב השני של הירי לפלג הגוף העליון שונה אמנם מתיאורים אחרים שנמסרו, אך המסגרת הכללית מתאימה ובבחינה לכאורית של הראיות נראה כי אין מדובר בשוני שיש בו כדי להטיל ספק לגבי מהימנות העדות.

עדי ראה נוספים שתיארו את האירוע: **עאמר ג'ואבה** בהודעה מיום 17.7.18, **סמיר ג'ואבה** בהודעה מיום 17.7.18 (עד זה מזכיר את נוכחותו של הישאר במקום ללא הסתייגות), **אוסמה רג'בי** בהודעה מיום 17.7.18 תיאר את האירוע, ציין כי הוא עובד עם משיב 2 ומיוודד איתו, ותיאר את האירוע (העד לא הזכיר כלל את נוכחותו של הישאר).

העד **בדר עבד אלכרים** היה בסמיכות מקום והגיע בעיצומו של האירוע לאחר השלב הראשון של הירי. מהודעתו מיום 17.7.18 עולה הבחנה בין חלקו של משיב 2, שאותו ראה רק עוזב את המקום וידע לתאר את מעשיו מעדויות שמיעה, לבין חלקו של משיב 1 שאותו ראה בעצמו כשהוא יורה לעברו של המתלון ופוגע בו.

העד **מוחמד באדר** הגיע בסופו של האירוע וראה את כלי הרכב עוזבים את המקום ואת ירי הירי מהחלון האחורי של הטיוטה (הודעה מיום 17.7.18). כך גם העד **מאהר רג'בי**.

7. מכל האמור עולה כי חומר החקירה כולל הודעות שמסרו מספר עדי ראיה שתיארו את אירוע הירי עצמו, בהודעות מפורטות וברורות, המתארות את משיבים 1 ו-2 כמי שירו לעברו של המתלונן ופצעו אותו, את משיב 3 כמי שירה במטרה למנוע הגעה ומעורבות של אחרים באירוע, ואת משיב 4 כמי שהגיע למקום יחד עם יתר המשיבים ונכח באירוע.

קיימות, איפוא, די והותר ראיות כדי לענות על הדרישה לקיום ראיות לכאורה להוכחת המיוחס למשיבים. הטענה לפיה עדי הראיה תיאמו ביניהם את עדויותיהם דינה להיבחן במסגרת התיק העיקרי ולא בשלב זה של ההליכים. למעלה מן הצורך אציין כי טענה זו אינה נראית סבירה, שכן מדובר באירוע שהתרחש במקום ציבורי לעיני עוברים ושבים, כך שקיומם של עדי ראיה לאירוע הוא סביר ומתבקש. הטענה אף אינה מתיישבת עם העובדה שגביית ההודעות החלה כבר למחרת האירוע, עם התיאורים המפורטים וה"חיים" שמסרו העדים, ועם שינויים בניואנסים בין העדויות השונות, כפי שתוארו לעיל, המצביעים על העדר תיאום מוקדם בין העדים.

לא מצאתי בחומר החקירה ובטענות הסניגורית טענות וראיות שיש בהן כדי להצביע על פרכות ועל ספקות של ממש בנוגע לראיות, שיש להביאן בחשבון כבר בשלב זה.

8. אתייחס למספר טענות שעלו בטיעוני ההגנה:

נטען כי בדו"ח פעולה מיום 14.7.18 מאת רס"ר אברהם חוג'יראת נכתב כי אף אחד לא ראה את החשודים ובמקום אין מצלמות, והדבר מצביע על כך שעדויות עדי הראיה אינן עדויות אמת. אולם עיון במסמך מצביע על כך שמדובר בקבלת דיווח ראשוני על האירוע בסמוך לאחר התרחשותו הכולל תיאור האירוע בקווים כלליים בלבד. העובדה שלא היו עדי ראיה מופיעה בדו"ח הפעולה כעדות שמיעה בלבד.

יתר על כן, הדובר שבשמו הובאו הדברים בדו"ח הפעולה הוא מאזן, אחיו של המתלונן. מאזן מסר גם בהודעתו במשטרה מיום 16.7.18 כי לא נכח במקום, ותיאר את העובדות מפי השמועה בלבד, ומאחר שלא היה במקום בעצמו, ממילא לא יכול היה לדעת אם אנשים אחרים נכחו וראו את האירוע. מדובר, איפוא, במסמך ראשוני ושטחי שאין לייחס משקל של ממש לאמור בו בעניין זה.

טענות אליבי: טענת אליבי שהעלה משיב 1 נתמכת באופן חלקי על ידי אשתו. קיימת חוסר בהירות מסויימת לגבי תמונה שבה נראה הרכב בו נסע משיב זה, אשר לא הועברה לסניגוריה ולא הובאה לעיוני, ובשלב זה לא ידועה השעה המדוייקת בה צולמה. מכל מקום האליבי הנטען מבוסס על דברי אשת המשיב, שהיא עדה בעלת עניין, ואין ראיה חיצונית או אובייקטיבית התומכת בגירסת המשיב. באשר למשיב 4, משיב זה היה בבריחה ונעצר רק כחודש לאחר מעצרו של יתר המשיבים, כך שהיה בידיו זמן רב לתיאום גרסאות, ומשקלה הלכאורי של טענת האליבי נמוך ביותר. גם כאן אין מדובר בראיה אובייקטיבית ומוצקה.

ב"כ המשיבים **טענה** כי קיומה של טענת אליבי טובה בעניינו של האח הישאם משפיעה על אמינות הראיות לגבי יתר המעורבים. אולם כפי שציינתי לעיל, נוכחותו של הישאם במקום האירוע היתה מלכתחילה מוטלת בספק, ורוב העדים הבהירו במפורש כי הם משערים שהישאם נכח במקום אך לא ראו אותו בעיניהם. כך שמתחילת החקירה היתה

רמת הראיות נגד הישגם נמוכה בהרבה, ואין להסיק מעניינו לגבי יתר המשיבים.

טענה שפצעי ירי שטחיים אינם מתיישבים עם ירי מטווח קרוב כפי שתואר על ידי העדים - בחומר החקירה מסמכים המתייחסים לפציעות משמעותיות שנגרמו למתלונן, כולל בין היתר העתק מצילום רנטגן שבו נראים שלושה קליעים שנמצאו בזמן הצילום בתוך גופו של המתלונן. במזכרים שונים תוארו פצעי ירי, אשפוז בטיפול נמרץ וניתוח שעבר המתלונן בצווארו (מזכר אושרי ברטל מיום 30.7.18, פציעה קשה כולל ריסוק הרגליים ופגיעות בצוואר ובחזה (מזכר סאמר אבו גנב מיום 17.7.18). כך שהטענה שמדובר בפציעה שטחית אינה עולה בקנה אחד עם הראיות.

דו"חות מז"פ: ב"כ המשיבים ציינה כי בדו"חות מז"פ לא נמצאו סימני ירי ברכב הטיוטה. אל מול עובדה זו יש לציין כי נמצאו שרידי ירי ברכב המזדה, וההסבר שניתן, לפיו אביו של המשיב הסיע ברכב חייל שנשא נשק אינו נראה משכנע במיוחד. מכל מקום, על פי הנתען הירי באירוע נעשה, רובו ככולו, מחוץ לכלי הרכב.

בחוות דעת נוספת של מז"פ נמצא כי כל הקליעים שנאספו במקום נורו מאותו כלי נשק. אציין כי מחומר החקירה עולה שהמטרה פנתה לבית החולים ופעלה לקבל את הקליעים שהוצאו מגופו של המתלונן לצורך בדיקתם. מדובר, אכן, בעניין המצריך בירור, אולם מאחר שאין סתירה פוזיטיבית בין תוכן חוות הדעת לבין יתר הראיות שבתיק, אין סבורה שאין לייחס לחוות הדעת משקל שיש בו כדי לפגום באופן ניכר במעמדן של יתר הראיות.

לסיכום, אני סבורה שקיימות ראיות לכאורה להוכחת המיוחס למשיב, כאשר חומר הראיות מושתת על שורת הודעות של עדי ראיה שמסרו תיאורים מפורטים וחיים של האירוע, ועדויותיהם משתלבות זו בזו ותואמות זו את זו בעיקרי העובדות. לא מצאתי שיש ביתר הראיות שבתיק כדי להטיל ספק של ממש בנוגע לראיות אלו, ואני קובעת כי קיימות ראיות לכאורה להוכחת המיוחס למשיבים.

9. באשר לעילת המעצר, נראה שבנוגע למשיבים 1 ו-2 אשר ביצעו בעצמם את הירי כלפי המתלונן, אין ספק בנוגע לקיומה של עילת מעצר.

בנוגע למשיב 3, מהתיאורים שמסרו העדים עולה כי משיב זה אמנם לא ירה לעבר המתלונן, אולם אחז בנשק וירה על מנת להרחיק אחרים ולהרתיעם. ההשתתפות באירוע תוך עשיית שימוש בנשק מצביעים אף הם על מסוכנות גבוהה ביותר המקימה עילת מעצר.

באשר למשיב 4, אמנם לא נטען כי נטל חלק בירי עצמו, אולם השתתף באירוע בעצם הגעתו ברכב יחד עם הנאשמים האחרים, כאשר ברכב נמצא נשק ששימש לירי ואחיו יצא מן הרכב וירה במתלונן.

העובדה שאירוע הירי נעשה על רקע סכסוך משפחתי, זמן קצר (יומיים) לאחר אירוע אלים בין הצדדים המסוכסים, וכן תיאום הזמנים בהגעתם של ארבעת המעורבים והסתלקותם המהירה מהמקום מצביעים על כך שמדובר באירוע מתוכנן מראש, שמטרתו היתה ירי לעבר המתלונן, ואשר כל אחד מהנוכחים נטל בו חלק.

בנוסף לכך שמדובר באירוע אלימות שנעשה בו שימוש בנשק חם, בעניין עילת המעצר יש להביא בחשבון גם את העובדה שמדובר בסכסוך פעיל בין בני משפחה, המכירים זה את זה ומתגוררים בסמיכות באזור ירושלים, כך שקיים

חשש ממשי להמשך מעשי האלימות (לעניין עילת המעצר ראו גם בש"פ 5596/18, פלוני נ' מדינת ישראל (16.8.18)).

לנוכח המסוכנות הגבוהה, חומרת העבירות והחשש מפני הישנותן אני סבורה שלא ניתן לשחרר את המשיבים לחלופת מעצר. לפיכך, על אף הטענות בדבר היותם של המשיבים אנשים נורמטיביים ללא עבר פלילי, אינני סבורה שיש לבחון חלופת מעצר.

אני מורה, איפוא, על מעצר המשיבים עד תום ההליכים המשפטיים נגדם.

ניתנה היום, כ"ח תשרי תשע"ט, 07 אוקטובר 2018, בנוכחות הצדדים.